

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **I. K.**, narozen
státní příslušník Afghánistánu
neznámého pobytu
zastoupen advokátem JUDr. Ing. Jakubem Backou
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie České republiky
Středočeského kraje**
sídlem Křižíkova 279/8, 186 31 Praha 8

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 8. 2020, č. j. KRPS-206789-19/ČJ-2020-010022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 21. 8. 2020, č. j. KRPS-206789-19/ČJ-2020-010022, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

- III. Ustanovenému advokátovi, JUDr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, jímž žalovaná rozhodla podle § 129 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění zákona č. 176/2019 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o zajištění žalobce za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. 1. 2009, konkrétně podle Dohody mezi vládou České republiky a vládou Rakouské republiky o předávání a přebírání osob s neoprávněným pobytem (readmisní dohoda) ze dne 12. 11. 2004, publikované pod č. 102/2005 Sb. m. s. (dále jen „Česko-rakouská readmisní dohoda“). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 20. 8. 2020 do 18. 9. 2020.
2. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl dne 20. 8. 2020 kontrolován hlídkou Policie ČR v průmyslovém areálu v K., kam byla hlídka přivolána na základě oznámení tureckého řidiče nákladního kamionu, v jehož nákladovém prostoru se nacházely čtyři neznámé osoby, mezi nimi i žalobce. Jelikož se žalobce nepodařilo při kontrole ztotožnit, byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii ČR“). Na základě výsledku řídiče kamionu a samotného žalobce dospěla žalovaná k závěru, že žalobce vstoupil z Rakouska na území České republiky a pobýval zde neoprávněně bez platného víza či jiného oprávnění, čímž byly naplněny podmínky Česko-rakouské readmisní dohody k předání žalobce do Rakouska na území České republiky, čímž byl dle žalované dán důvod pro žalobcovo zajištění.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. Jediným žalobním bodem je namítaný nedostatek odůvodnění doby zajištění. Odůvodnění vedlejšího výroku napadeného rozhodnutí, jímž bylo určeno trvání doby zajištění po dobu 30 dnů, dle žalobce v napadeném rozhodnutí zcela absentuje. V této souvislosti žalobce cituje rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79, v němž bylo jako nedostatečné shledáno odůvodnění, jež délku doby zajištění (v daném případě 90 dnů) odůvodnila pouze předpokládanou složitostí přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Neobstálo-li v uvedené věci rozhodnutí o zajištění s takovýmto odůvodněním, pak dle žalobce tím spíše nemůže obstát napadené rozhodnutí, v němž odůvodnění doby zajištění zcela schází. Z tohoto důvodu žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a navrhuje jeho zrušení.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě shrnula skutečnosti předcházející vydání napadeného rozhodnutí, přičemž shledal, že napadené rozhodnutí vycházelo z dostatečně zjištěného skutkového stavu a při jeho vydání bylo postupováno v souladu s právními předpisy. Žalovaná odkazuje na spisový materiál, z něhož má vyplývat, že veškeré kroky činil řádně a bez zbytečných průtahů, činil veškeré možné kroky k tomu, aby zajištění žalobce trvalo

co nejkratší dobu. Dle názoru žalované nedošlo k žádné újmě na právech žalobce a nebyla překročena maximální doba možného zajištění. Žalovaná rovněž popsala vývoj situace v době po vydání napadeného rozhodnutí, kdy dne 24. 8. 2020 došlo k přezajištění žalobce za účelem správního vyhoštění do Afghánistánu, nicméně příslušné afghánské orgány dne 31. 8. 2020 sdělily, že s ohledem na špatnou vlastní bezpečnostní situaci na šíření nemoci Covid-19 nepřijmou v současné době území žádného cizince ze zemí EU. To vedlo k propuštění žalobce ze zajištění, v důsledku čehož již není omezen na svobodě. Proto žalovaná navrhla žalobu zamítnout.

III. Skutková zjištění plynoucí z obsahu správního spisu

5. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující pro věc relevantní skutečnosti:
6. Dne 20. 8. 2020 žalovaná obdržela oznámení na tísňovou linku 158, že v kamionu nacházejícím se v podnikovém areálu společnosti T. P. C. A. s. r. o. (dále jen „TPCA“) v K. jsou v nákladovém prostoru čtyři neznámé osoby. Hlídka žalované na místě ztotožnila řidiče kamionu jako tureckého občana I. G.. V prostoru jeho nákladního vozidla našla čtyři cizince, mezi nimi i žalobce. Jelikož se jej nepodařilo na místě ztotožnit, neboť u sebe neměl žádný doklad totožnosti, bylo rozhodnuto o jeho zajištění podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, neboť byl důvod se domnívat, že žalobce neoprávněně vstoupil na území ČR nebo zde neoprávněně pobývá. Dle úředního záznamu o zajištění cizince byl žalobce omezen na svobodě uvedeného dne (20. 8. 2020) ve 14:00 hodin.
7. Ještě téhož dne turecký řidič I. G. podal žalované vysvětlení. Vypověděl, že svou cestu započal dne 14. 8. 2020 v tureckém městě S., odsud pokračoval do tureckého G., následně do I., kde probíhala až do večera dne 15. 8. 2020 celní kontrola, odsud vyjel na hraniční přechod K., kde dne 17. 8. 2020 probíhala celní prohlídka, následně pokračoval územím Bulharska, ještě téhož dne dorazil na srbsko-bulharský hraniční přechod K., kde opět proběhla clení kontrola, poté pokračoval Srbskem a zde poblíž města N. přespal u benzinové pumpy v kamionu. Dne 18. 8. 2020 dorazil na srbsko-chorvatský hraniční přechod B., kde opět proběhla celní kontrola, odsud pokračoval až do Slovinska, kde měl poblíž města P. měl jedenáctihodinový odpočinek, avšak ještě téhož dne překročil hraniční přechod Š. do Rakouska, na jehož území měl 45 minut přestávku. Do České republiky vstoupil dne 19. 8. 2020 přes hraniční přechod H., téhož dne okolo 23:00 dorazil do celní zóny v K., kde přespal, žádná kontrola zde neproběhla. Dne 20. 8. 2020 pokračoval na vykládku do TPCA K., kde zjistil přítomnost osob v nákladovém prostoru, proto přivolal policii.
8. Ještě téhož dne žalobce podal žalované vysvětlení za přítomnosti tlumočníka z paštštiny. Žalobce sdělil své osobní údaje, jakož i údaj o své afghánské státní příslušnosti. Vypověděl, že svou cestu započal někdy na podzim roku 2018, z Afghánistánu odjel do Íránu, odsud pěšky do Turecka (kde strávil asi rok a půl a živil se jako elektrikář), následně se domluvil s převaděčem, jemuž dal 1 000 EURO a přes něj se na člunu dostal do Řecka do uprchlického tábora Džuata. Odsud odešel spolu s jiným Afgháncem do Srbska, kde zůstal asi pět měsíců a žil zde v nějakém táboře, poté zkontaktoval převaděče, jemuž zaplatil 800 EURO a ten ho v noci odvedl ke kamionu, který stál na benzinové pumpě a jehož řidič zrovna spal, načež žalobce spolu s dalšími třemi muži vlezl do nákladového prostoru

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

kamionu, který jej odvezl až na místo, kde došlo k jeho zajištění hlídkou žalované. S muži, kteří s ním cestovali, se neznal, seznámili se právě až ve voze. Rovněž neměl od převaděče žádné upřesňující informace, jen to, že pojedou do Německa. Žalobce vůbec nevěděl, přes jaké státy cestoval, nevěděl ani to, že se v době podání vysvětlení nacházel v České republice. Jeho cílovou zemí byla Francie, kde má dva bratrance. Rodinu má v Afghánistánu, kde žije jeho matka, dva bratři a dvě sestry, jako důvod odchodu sdělil strach z hnutí Daiš, které mu údajně zabilo otce. K dotazu na cestovní doklady žalobce sdělil, že žádné nemá, vždy cestoval tajně a nelegálně. V žádné zemi EU nežádal o azyl.

9. Následujícího dne (21. 8. 2020) bylo vydáno napadené rozhodnutí.
10. Ještě téhož dne byl žalobce fakticky předán do ZZC Balková. Žalovaná současně zaslala rakouským orgánům žádost o převzetí žalobce s odkazem na čl. 5 odst. 1 Česko-rakouské readmisní dohody.
11. Dne 22. 8. 2020 žalovaná obdržela od dolnorakouského policejního ředitelství (Landespolizeidirektion Niederösterreich) zamítavou odpověď s odůvodněním, že žalobce v protokolu o podání vysvětlení vyjádřil úmysl podat žádost o mezinárodní ochranu. Z vytištěného náhledu e-mailové komunikace je zjevné, že odpověď rakouské strany žalovaná obdržela uvedeného dne ve 14:21 hodin.
12. Dne 24. 8. 2020 žalobce zahájil vůči žalobci řízení o správním vyhoštění, téhož dne byl s žalobcem opětovně proveden pohovor. V návaznosti na to bylo téhož dne pod č. j. KRPS-206789-39/ČJ-2020-010022-ZZC vydáno rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů. V návaznosti na to Ministerstvo vnitra svým závazným stanoviskem ze dne 28. 8. 2020, č. j. KRPS-206/ČJ-2020-010022-ZZC, vyslovilo, že vydání žalobce do Afghánistánu je možné. Dne 31. 8. 2020 však žalovaná od útvaru cizinecké policie obdržel sdělení, že s ohledem na špatnou bezpečnostní situaci v Afghánistánu a v souvislosti se šířením nemoci Covid-19 nepřijme v současné době Afghánská islámská republika na své území žádného cizince ze zemí EU. S ohledem na tuto skutečnost žalovaná shledala, že vyhoštění nebude možno realizovat a účel zajištění zjevně nebude splněn, a proto vydala příkaz k propuštění žalobce ze zajištění. Od té doby žalovaná nemá žádné informace o místě, kde by se žalobce mohl zdržovat.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Soud po ověření, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny náležitosti na ni kladené, shledal, že jde o žalobu věcně projednatelnou. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
14. O žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince soud rozhodl do 7 pracovních dnů ode dne doručení správního spisu soudu (§ 172 odst. 5 věta první zákona o pobytu cizinců).
15. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl ve věci bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Soud navíc v dané věci shledal důvod pro postup

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. umožňující rozhodnout bez nařízení jednání i bez ohledu na stanovisko účastníků.

16. Soud předně připomíná, že při přezkumu napadeného rozhodnutí musel vycházet **ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované** [viz § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Proto zdůrazňovala-li žalovaná ve vyjádření k žalobě, že žalobce již byl propuštěn a že jeho omezení na svobodě již netrvá, pak tato skutečnost není pro přezkum napadeného rozhodnutí relevantní, neboť soud přezkoumává existenci zákonem stanovených důvodů pro zajištění zpětně, tedy k datu, kdy žalovaná o zajištění rozhodovala. Soud rovněž připomíná, že předmětem tohoto přezkumu je pouze napadené rozhodnutí (tj. rozhodnutí žalované ze dne 21. 8. 2020, č. j. KRPS-206789-19/ČJ-2020-010022), a nikoliv pozdější rozhodnutí o přezajištění ze dne 24. 8. 2020, č. j. č. j. KRPS-206789-39/ČJ-2020-010022-ZZC.
17. Soud dále konstatuje, že vzhledem k rozsahu žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) se nezabýval otázkou, zda žalobce skutečně doputoval na území České republiky právě z Rakouska a zda bylo na situaci žalobce správně aplikováno ustanovení čl. 5 odst. 1 Česko-rakouské readmisní dohody, neboť tyto otázky nebyly v žalobě nijak sporovány. Soud se proto zaměřil výhradně na žalobcem namítaný nedostatek odůvodnění stanovení doby zajištění 30 dnů, přičemž shledal, že v tomto rozsahu je žaloba důvodná.
18. Soud souhlasí s žalobcem, že v odůvodnění napadeného není ve vztahu k určení doby 30 dnů skutečně uvedeno žádné vysvětlení. To by samo o sobě ještě nemuselo představovat zásadní vadu napadeného rozhodnutí, pokud by z jiných částí odůvodnění ve spojení s obsahem správního spisu bylo možno spolehlivě dovodit, že vzhledem k okolnostem případu by takto stanovená délka zajištění byla adekvátní (zdejší soud má za to, že tento výklad není v rozporu s nosnými závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79, a naopak má za to, že odůvodnění doby zajištění nemusí být zcela polopatické, jak se patrně domnívá žalobce). V tomto případě však adekvátnost stanovené doby zajištění nelze dovodit ani při nejlepší vůli. Bylo-li zajištění učiněno za účelem případného předání žalobce do Rakouska z titulu bilaterální Česko-rakouské readmisní dohody, pak doba zajištění musí odpovídat době nezbytné pro realizaci takového předání. V tomto směru soud připouští, že důvody pro zajištění z uvedeného titulu obecně dány byly, neboť žalobce k datu 21. 8. 2020 neměl k dispozici informaci od rakouské strany ohledně souhlasu s případným převzetím, tudíž nemohl spoléhat na to, že bude schopen dodržet maximální lhůtu 48 hodin, po kterou mohl žalobce omezovat na svobodě bez rozhodnutí příslušného orgánu (srov. § 27 odst. 3 věty první zákona o Policii ČR), proto vydání rozhodnutí o zajištění podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo zcela logickým krokem. Potud v pořádku. Žalovaná nicméně mohla důvodně předpokládat, že odpověď rakouské strany obdrží v řádu několika málo dnů (jak lze dovodit ze struktury řazení písemností ve správním spise, odpověď rakouské strany ve skutečnosti přišla v řádu několika desítek hodin od odeslání žádosti žalované o převzetí žalobce). Za těchto okolností by tedy dávalo smysl stanovení doby zajištění nejdéle okolo jednoho týdne (s možností prodloužení v případě potřeby; srov. § 129 odst. 7 věty první zákona o pobytu cizinců), naproti tomu stanovení doby zajištění v délce celých 30 dnů již poněkud smysl postrádá. Proto rozhodla-li se žalovaná v dané situaci přesto přistoupit ke stanovení doby v této – z hlediska potřeb readmisního předání značné – délce, pak skutečně bylo namístě, aby tento krok podrobněji vysvětlila v odůvodnění. Jestliže tak

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

žalovaná neučinila a lhůtu stanovila pouze s prostým odkazem na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, pak soudu nezbyvá než konstatovat, že v rozsahu vedlejšího výroku o délce trvání zajištění je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Proto soud musel napadené rozhodnutí zrušit.

V. Závěr a náklady řízení

19. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že uplatněný žalobní bod brojící proti nedostatečně zdůvodněnému vedlejšímu výroku o stanovení doby trvání zajištění je důvodný, a proto jej soud podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
20. Pouze pro úplnost soud připomíná, že učiněné zrušení napadeného rozhodnutí nemusí mít nutně vliv na otázku zákonnosti navazujícího rozhodnutí o zajištění ze dne 24. 8. 2020, které bylo vydáno z jiných důvodů.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nebyl v řízení úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalobci žádné prokazatelné náklady nevznikly, neboť je v tomto řízení osvobozen od soudních poplatků [§ 11 odst. 1 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů] a zástupce z řady advokátů mu byl ustanoven soudem.
22. Soud nepřehlédl, že zástupce žalobce (JUDr. Ing. Jakub Backa) žádal přiznání odměny za zastupování v rozsahu dvou úkonů právní služby, a to za přípravu a převzetí zastoupení a dále za sepsí doplnění žaloby. Soud však nemohl pominout, že šlo o zástupce ustanoveného soudem (viz usnesení zdejšího soudu ze dne 31. 8. 2020, č. j. 50 A 17/2020 - 15), přičemž výběr tohoto zástupce nebyl náhodný, ale byl učiněn na přání žalobce a nepřímou i na přání samotného zástupce (součástí původní blanketní žaloby bylo jeho čestné prohlášení ze dne 26. 8. 2020, že je s případem žalobce obecně obeznámen a je připraven přijmout jeho zastoupení). Za situace, kdy zástupce žalobce takto sám iniciativně převzal zastoupení žalobce, je třeba na úkon právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení nahlížet jako na úkon právní služby provedený zcela mimo rámec tohoto řízení, a to na náklady samotného zástupce žalobce v rámci jeho setrvale uplatňované podnikatelské strategie (jež je soudu zřejmá z jiných řízení) spočívající ve vyhledávání klientů v zařízeních pro zajištění cizinců za účelem vytvoření předpokladů pro to, aby byl následně soudem ustanoven jejich zástupcem a získal nárok na poskytnutí odměny a náhrad ze státního rozpočtu bez ohledu na výsledek řízení [srov. § 35 odst. 10 větu první za středníkem s. ř. s.]. Z tohoto důvodu soud uznal za relevantní úkon právní služby toliko sepsí doplnění žaloby, naproti tomu za úkon spočívající v převzetí zastoupení zástupci žalobce odměna nenáleží. Naproti tomu soud musel zohlednit, že téhož zástupce paralelně ustanovil jako procesního opatrovníka z důvodu žalobcova neznámého pobytu (viz usnesení zdejšího soudu ze dne 22. 9. 2020, č. j. 50 A 17/2020 - 32), proto zástupci žalobce přiznal odměnu za převzetí procesního opatrovnictví (přičemž respektoval závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 23/2019).
23. Soud proto přiznal ustanovenému zástupci – a paralelně procesnímu opatrovníkovi – žalobce odměnu za zastupování ve výši 8 228 Kč, který je tvořena odměnou advokáta dva účelné úkony právní služby po 3 100 Kč [sepsí doplnění žaloby + převzetí funkce opatrovníka; § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“); a dále nálezu Ústavního

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

soudu ze dne 28. 1. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 23/2019, jímž byl zrušen § 9 odst. 5 advokátního tarifu], a ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, k nákladům řízení tak patří i náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21% ve výši 1428 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. září 2020

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.